

Sygnatura akt II AKa 132/17

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2017 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Zdzisław Pachowicz

Sędziowie: SSA Wiesław Pędziwiatr (spr.)

SSA Bogusław Tocicki

Protokolant: Iwona Łaptus

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lubinie Marka Bartosiewicza

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2017 r.

sprawy **M. G.** oskarżonego z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, art. 63 ust. 3 w zw. z art. 63 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk;

**Ł. S.** oskarżonego z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, art. 63 ust. 3 w zw. z art. 63 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk;

**A. S.** oskarżonego z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, art. 63 ust. 3 w zw. z art. 63 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk;

**W. P.** oskarżonego z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, art. 63 ust. 3 w zw. z art. 63 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk;

**Ł. T. (1)** oskarżonego z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, art. 63 ust. 3 w zw. z art. 63 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk;

**Ł. K.** oskarżonego z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, art. 63 ust. 3 w zw. z art. 63 ust. 1 i 2 Ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 3 lutego 2017 r. sygn. akt III K 87/15

**I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:**

1. rozwiązuje kary łączne orzeczone wobec M. G., Ł. K., W. P., A. S. i Ł. T. (1) wymierzone im w pkt III. części rozstrzygającej,

2. ustala, że czyny przypisane w pkt I. i II. części rozstrzygającej, a opisane w pkt I i II części wstępnej tego wyroku, stanowią jedno przestępstwo polegające na tym, że wyżej wymienieni w bliżej nieustalonym okresie do 12 sierpnia 2014 roku w miejscowości O., rejonu (...), w budynkach gospodarczych posesji oznaczonej numerem (...), działając wspólnie i w porozumieniu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii uprawiali co najmniej 1181 roślin konopi innych niż włókniste, przy czym uprawa ta mogła dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 23 kg, a następnie po zebraniu i zasuszeniu, z części tych roślin – w ilości nie mniejszej niż 527 konopi – poprzez ich selekcję, wytworzyli znaczną ilość środka odurzającego w postaci nie mniejszej niż 10 kg marihuany oraz uprawiali dalsze 1356 sadzonek konopi indyjskich, mogących dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 27 kg ziela konopi i czyn ten kwalifikuje z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 1 i 2 k.k. wymierza im kary:

– W. P. i Ł. T. (1) po 4 (cztery) lata pozbawienia wolności i grzywny po 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość stawki na 30 (trzydzieści) złotych,

– M. G., Ł. K. i A. S. po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności i grzywny po 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość stawki na 20 (dwadzieścia) złotych,

3. rozwiązuje karę łączną orzeczoną wobec Ł. S. wymierzoną mu w pkt VII. części rozstrzygającej,

4. ustala, że czyny przypisane temu oskarżonemu w pkt IV. i V. części rozstrzygającej stanowią jedno przestępstwo, popełnione z góry powziętym zamiarem, udzielenia pomocy sprawcom czynu opisanego w pkt. II. 2. niniejszego wyroku, i czyn ten kwalifikuje z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k., przy zastosowaniu art. 60 § 1, 2 i § 6 pkt 2) k.k., wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zalicza oskarżonym okresy ich rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

1. M. G. od 12.08.2014 roku do 2.01.2015 roku,

2. Ł. S. od 12.08.2014 roku do 23.12.2014 roku,

3. A. S. od 12.08.2014 roku do 22.12.2014 roku,

4. W. P. od 12.08.2014 roku do 24.12.2014 roku,

5. Ł. T. (1) od 12.08.2014 roku do 22.12.2014 roku,

6. Ł. K. od 12.08.2014 roku do 23.12.2014 roku;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec M. G., Ł. K., W. P., A. S., Ł. T. (1) i Ł. S. utrzymuje w mocy;

**IV. zasądza od M. G., Ł. K., W. P., A. S., Ł. T. (1) i Ł. S. na rzecz Skarbu Państwa w częściach równych wydatki związane z postępowaniem odwoławczym i wymierza im opłaty za obie instancje:**

- 1. W. P. i Ł. T. (1) po 1.900 złotych,**
- 2. Ł. K., M. G. i A. S. po 1.000 złotych,**
- 3. Ł. S. 300 złotych.**

## UZASADNIENIE

Prokurator Rejonowy w Lubinie oskarżył M. G., Ł. S., A. S., W. P., Ł. T. (1) i Ł. K. o to, że;

I. w bliżej nieustalonym okresie do 12.08.2014r. w miejscowości O., rejonu (...), w budynkach gospodarczych posesji oznaczonej numerem (...), działając wspólnie i w porozumieniu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, wytwarzali znaczne ilości środków odurzających, w ten sposób, że w celu zebrania i zasuszenia ziela konopi innych niż włókniste uprawiali co najmniej 1181 roślin konopi innych niż włókniste, przy czym uprawa ta mogła dostarczyć znacznych ilości ziela konopi innych niż włókniste w ilości nie mniejszej niż 23 kg, a następnie po zebraniu i zasuszeniu, czyniąc przygotowania do wprowadzenia do obrotu znacznych ilości środków odurzających, z części tych roślin - w ilości nie mniejszej niż 527 konopi – poprzez ich selekcję, wytworzyli znaczną ilość środka odurzającego w postaci nie mniejszej niż 10kg marihuany, które następnie wprowadzili do obrotu,

**tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 57 ust. 2 w zw. z art. 56 ust. 3 i 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.**

II. w bliżej nieustalonym okresie do 12.08.2014r. w miejscowości O., rejonu (...), w budynkach gospodarczych posesji oznaczonej numerem (...), działając wspólnie i w porozumieniu, z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, poprzez sadzenie, nawożenie, podlewanie, odchwaszczanie oraz inne czynności pielęgnacyjne, uprawiali 1356 sadzonki konopi indyjskich, mogących dostarczyć znaczne ilości ziela konopi innych niż włókniste w ilości niemniejszej niż 27 kg ziela konopi;

**tj. o przestępstwo z art. 63 ust. 3 w zw. z art. 63 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k . k .**

III. w bliżej nieustalonym okresie do 12.08.2014r. w miejscowości O., rejonu (...), w budynkach gospodarczych posesji oznaczonej numerem (...), działając wspólnie i w porozumieniu, wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadali oraz przechowywali przyrządy przeznaczone do niedozwolonego wytwarzania środków odurzających w postaci: urządzeń do pomiaru temperatury i wilgotności, lamp halogenowych, żarówek, grzejników, wag elektronicznych, systemów wentylacyjno- nawiewowych, i innych ;

**tj. o przestępstwo z art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii**

Wyrokiem z 3 lutego 2017 roku w sprawie III K 87/15 Sąd Okręgowy w Legnicy, orzekł, że;

I. oskarżonych M. G., Ł. K., W. P., A. S., Ł. T. (1) uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, z tym, że ustala, że do jego popełnienia wykorzystali oni przyrządy wymienione w zarzucie opisanym w punkcie III części wstępnej wyroku oraz z opisu tego czynu eliminując przygotowanie do wprowadzenia do obrotu środków odurzających i czyn ten kwalifikuje z art.53 ust.2 w zw. z art.63 ust 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 kk w zw. z art.12 kk i za to na podstawie art.53 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 kk i art.33 § 1 i § 3 kk wymierza oskarżonym W. P. i Ł. T. (1) kary

po 4 (cztery) lata pozbawienia wolności oraz kary grzywny po 250 stawek dziennych po 30 złotych stawka, a M. G., Ł. K. i A. S. kary po 3 (trzy) lata pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 20 złotych stawka,

II. oskarżonych M. G., Ł. K., W. P., A. S., Ł. T. (1) uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku i za to na podstawie art.63 ust.3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza oskarżonym W. P. i Ł. T. (1) kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności, a M. G., Ł. K. i A. S. kary po 1 roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

III. na podstawie art.85 § 1 i § 2 kk i art. 86 § 1 kk łączy wyżej wymienionym oskarżonym kary pozbawienia wolności wymierzone w punktach I i II i wymierza im kary łączne: W. P. i Ł. T. (1) po 4 (cztery) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności a M. G., Ł. K. i A. S. po 3 (trzy) lata i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności,

IV. oskarżonego Ł. S. uznaje za winnego popełnienia tego , że w okresie od dnia 10 sierpnia 2014r. do dnia 12 sierpnia 2014r. udzielił oskarżonym M. G. , A. S. i W. P. , Ł. T. (1) i Ł. K. pomocy do popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie I wyroku w ten sposób , że zbierał i suszył ziele konopi innych niż włókniste to jest przestępstwa z art.18 § 3 kk w zw. z art.53 ust.2 w zw. z art.63 ust.3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 2 k.k. w zw. z art.12 kk i za to na podstawie art.19 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art.53 ust.2 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.11 § 3 k.k. i art.33 § 1 i § 3 k.k. wymierza mu karę 1 roku pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych stawka,

V. oskarżonego Ł. S. uznaje za winnego popełnienia tego , że w okresie od dnia 10 sierpnia 2014r. do dnia 12 sierpnia 2014r. udzielił oskarżonym M. G. , A. S. i W. P. , Ł. T. (1) i Ł. K. pomocy do popełnienia przestępstwa opisanego w punkcie II wyroku w ten sposób , że brał udział w nawożeniu , podlewaniu , odchwaszczaniu oraz innych czynnościach pielęgnacyjnych przy uprawie sadzonek konopi indyjskich i czyn ten kwalifikuje z art.18 § 3 kk w zw. z art.63 ust.3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art.19 § 1 kk w zw. z art.63 ust 3 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 8 ( ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności ,

VI. oskarżonego Ł. S. uniewinnia od popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku,

VII. na podstawie art.85 § 1 i § 2 kk i art.86 § 1 kk łączy Ł. S. kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach IV i V i wymierza mu karę łączną 1 roku i 6(sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

VIII. na podstawie art.63 § 1 kk na poczet orzeczonych kar łącznych pozbawienia wolności zalicza oskarżonym okresy tymczasowego aresztowania : M. G. od 12.08.2014r. do 2.01.2015r. , Ł. S. od 12.08.2014r. do 23.12.2014r., A. S. od 12.08.2014r. do 22.12.2014r. , W. P. od 12.08.2014r. do 24.12.2014r. , Ł. T. (1) od 12.08.2014r. do 22.12.2014r., Ł. K. od 12.08.2014r. do 23.12.2014r.,

IX. na podstawie art.627 i art.633 kpk zasądza od oskarżonych koszty sądowe w częściach po 1/6 w tym opłaty : od W. P. i Ł. T. (1) w kwotach po 1900 złotych , od M. G. , Ł. K. i A. S. po 1000 złotych i od Ł. S. w kwocie 500 złotych.

Nie pogodzili się z wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy oskarżeni M. G., A. S., W. P., Ł. T. (1) i Ł. K., których obrońca, adwokat P. N., zaskarżył go w całości i wyrokowi temu zarzucił;

I. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 12 k.k. poprzez nie przyjęcie konstrukcji czynu ciągłego w zakresie czynów opisanych w punkcie I i II części wstępnej wyroku, w sytuacji, gdy zachowania te stanowią jeden czyn ciągły, o którym stanowi art. 12 k.k.

II. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku w postaci art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na sporządzeniu uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający dokonanie merytorycznej kontroli w szczególności poprzez:

- dokonanie tzw. zbiorczego powołania dowodów na poparcie ustaleń odnoszących się do przypisanych oskarżonym czynów, podczas gdy konieczne jest ustalenie zależności każdego dowodu do poszczególnej okoliczności faktycznej, która wymaga udowodnienia i uzasadnienia;

- zaniechanie przeanalizowania powoływanych dowodów i arbitralne wskazanie, że są one jasne logiczne i wzajemnie się uzupełniają;

a w konsekwencji powyższych uchybień uniemożliwienie weryfikacji ustaleń stanu faktycznego oraz oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji, co jednocześnie wykracza poza granice określone treścią art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w powiązaniu z art. 4 k.p.k.

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść w zakresie uznania sprawstwa i winy Ł. T. (1) w sytuacji, gdy brak jest dowodów potwierdzających, że ww. oskarżony założył plantację konopi, sfinansował jej uruchomienie, zajął się jej logistycznym wyposażeniem i uczestniczył w pozyskiwaniu środków odurzających, a powołane przez Sąd I instancji dowody mające świadczyć o wyczerpaniu przez Ł. T. (1) zarzuconych mu przestępnych zachowań oparte są jedynie na luźnych poszlakach nie tworzących łańcucha dowodowego mogące dawać podstawy uznania jego winy i sprawstwa.

IV. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść w zakresie uznania sprawstwa i winy Ł. K. w sytuacji, gdy brak jest dowodów potwierdzających, że ww. oskarżony założył plantację konopi, sfinansował jej uruchomienie, zajął się jej logistycznym wyposażeniem i uczestniczył w pozyskiwaniu środków odurzających, bowiem jedynym faktem świadczącym o winie tego oskarżonego jest przygotowanie instalacji elektrycznej w pomieszczeniach gospodarczych w O., a brak jest dowodów świadczących o dalszych zachowaniach Ł. K., że dopuścił się on zarzuconych mu przestępstw.

V. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonych W. P., A. S. i M. G. wynikającą z faktu, że jednorodne, podjęte w krótkich odstępach czasu zachowania zostały zakwalifikowane, jako odrębne przestępstwa, co skutkowało niesłusznym wymierzeniem kar jednostkowych oraz kary łącznej, a ponadto nieuwzględnienie okoliczności podmiotowych i przedmiotowych, które przemawiały na korzyść oskarżonych, a winny skutkować orzeczeniem kary za jedno przestępstwo w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Stawiając te zarzuty skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego Ł. T. (1) i uniewinnienie go od wszystkich zarzucanych mu przestępstw,

- zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego Ł. K. i uniewinnienie go od wszystkich zarzucanych mu przestępstw,

- zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonych M. G., A. S. i W. P. poprzez przyjęcie, że zachowania przypisane ww. oskarżonym w punkcie I i II części rozstrzygającej wyroku stanowią jedno przestępstwo wyczerpujące znamiona określone w przepisach art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., przyjęcie że podstawą wymiaru kary jest art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. i orzeczenie wobec ww. oskarżonych za ten czyn kar pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Jednocześnie, z ostrożności procesowej w przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku, wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonych M. G., A. S., W. P., Ł. T. (1) i Ł. K. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy.

Drugi obrońca oskarżonego Ł. T. (1), adwokat P. W., także zaskarżył tenże wyrok w całości i zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a to:

- art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i przyjęcie niezgodnie z zasadami wiedzy i logicznego rozumowania, że oskarżony jest winny popełnienia czynu polegającego na wytwarzaniu znacznych ilości środków odurzających, podczas gdy z materiału dowodowego, na którym Sąd I instancji oparł swe ustalenia, w tym zwłaszcza z wyjaśnień pozostałych współoskarżonych, w części w której Sąd dał im wiarę wynika, iż oskarżony T. w żaden bezpośredni sposób nie uczestniczył w wytwarzaniu narkotyku;

- art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie na korzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości, czy sam fakt znalezienia na posesji w O. niedopałka papierosa ze śladami DNA, wobec braku jakichkolwiek innych dowodów, oznacza iż brał on udział w popełnieniu przestępstwa z art. 53 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

2. błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mające wpływ na jego treść:

- błąd polegający na przyjęciu, że w niniejszej sprawie mamy do czynienia z zespołem poszlak rozumianych, jako udowodnione fakty uboczne, które w istocie prowadzą do wyeliminowania innych wersji zdarzeń niż ta przyjęta przez Sąd, pomimo iż żaden ze współoskarżonych nie obciąża Ł. T. (1), a w szczególności żaden nie wskazuje jego osoby jako organizatora nielegalnej plantacji marihuany ani nie wskazuje na niego jako na osobę biorącą udział w wytwarzaniu narkotyku,

- błąd polegający na przyjęciu, że oskarżony T. wyłożył pieniądze na założenie plantacji marihuany, podczas gdy z konsekwentnych w tym zakresie wyjaśnień oskarżonego, potwierdzonych przez oskarżonego W. P. wynika, iż pożyczając pieniądze Ł. T. (1) był przekonany, iż pożyczka jest na prowadzenie suszarni drewna, a wersję tę pośrednio potwierdzają wyjaśnienia Ł. K. który wyjaśnił, że w O. P. chciał urządzić taką suszarnię,

- błąd polegający na przyjęciu, że oskarżony T. brał udział w pozyskiwaniu suszu marihuany w sytuacji w której Sąd oparł swoje rozważania na jednym tylko dowodzie – protokole oględzin posesji w O., w czasie których ujawniono niedopałek papierosa ze śladami DNA oskarżonego, a przy braku innych dowodów,

- błąd polegający na przyjęciu, że oskarżony T. udostępnił samochód na potrzeby prowadzenia plantacji podczas gdy żaden dowód nie wskazuje na to aby samochód ten był wykorzystywany do działalności przestępczej, oskarżony T. konsekwentnie wyjaśnia, iż samochód pożyczony w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej (wypożyczalnia samochodów), a wersję tę potwierdzają pośrednio wyjaśnienia A. S.,

- błąd polegający na przyjęciu, że oskarżony T. był organizatorem plantacji w O. podczas gdy z wyjaśnień oskarżonego P. wynika, iż nieruchomością tę znalazł i wynajął sam, sam zaproponował też współpracę Ł. K., a do oskarżonego T. przyjechał po pożyczkę dopiero gdy skończyły mu się pieniądze na inwestycję.

Stawiając te zarzuty apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego;

ewentualnie:

- o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w pierwszej instancji.

Wyrok ten został także, w części dotyczącej orzeczenia o karze zaskarżony przez oskarżonego Ł. S.. Jego obrońca zarzuciła;

I. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 12 k.k. poprzez nie przyjęcie konstrukcji czynu ciągłego w zakresie opisanych w punkcie I i II części wstępnej wyroku, w sytuacji gdy zachowania te stanowią jeden czyn ciągły, o którym stanowi art. 12 k.k.

II. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec oskarżonego Ł. S. polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego kary 1 roku pozbawienia wolności za czyn opisany w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku i kary 8 miesięcy pozbawienia wolności za czyn opisany w punkcie V części dyspozytywnej wyroku oraz kary łącznej w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, w sytuacji gdy okoliczności przedmiotowe w szczególności bardzo krótki okres udzielonej pomocy do przestępstwa oraz okoliczności podmiotowe dotyczące oskarżonego, uzasadniały orzeczenie wobec niego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Podnosząc te zarzuty apelująca wniosła o;

- zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego Ł. S. poprzez przyjęcie, że zachowania przypisane ww. oskarżonemu w punkcie IV i V części rozstrzygającej wyroku stanowią jedno przestępstwo wyczerpujące znamiona pomocnictwa do czynu określonego w przepisach art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. przyjęcie, że podstawą wymiaru kary jest art.19 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i orzeczenie wobec ww. oskarżonego za ten czyn kar pozbawienia wolności z zastosowaniem środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia wykonania tej kary.

Jednocześnie z ostrożności procesowej, w przypadku nieuwzględnienia powyższego wniosku, wniosła o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego Ł. S. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Legnicy.

Apelację w tej sprawie sporządził również oskarżyciel publiczny i wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy prokurator zaskarżył w części dotyczącej podstawy prawnej skazania w punkcie I i IV części dyspozytywnej na niekorzyść wszystkich oskarżonych.

Orzeczeniu temu skarżący zarzucił: obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii poprzez pominięcie tego przepisu i nie powołanie go w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonym M. G., A. S., W. P., Ł. T. (1) i Ł. K. w punkcie I części dyspozytywnej wyroku, a w stosunku do Ł. S. w pkt IV części dyspozytywnej wyroku w sytuacji gdy z opisu czynu opisanego w punkcie I części dyspozytywnej wyroku wynika między innymi, że w/w oskarżeni działając wspólnie i w porozumieniu wprowadzili do obrotu nie mniej niż 10 kg marihuany.

Artykułując te zarzuty apelujący wniósł o:

- przyjęcie w punkcie I części dyspozytywnej wyroku, że oskarżeni dopuścili się czynu z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 i art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

- przyjęcie w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku, że oskarżony Ł. S. udzielając pomocy do popełnienia czynu opisanego w punkcie I części dyspozytywnej wyroku dopuścił się przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 43 ust. 2 i art. 63 ust. 1 i art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

**Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:**

**Wykorzystując możliwości wynikające z art. 457 § 2 k.p.k. w zw. z art. 422 § 1 i 2 k.p.k. i art. 423 § 1a k.p.k. uzasadnienie orzeczenia Sądu Apelacyjnego ograniczono do oskarżonych i apelacji złożonych w ich imieniu, których obrońcy wystąpili z wnioskami o doręczenie odpisu wyroku i uzasadnienia Sądu odwoławczego. Odstąpiono od rozważań o zarzutach i postulatach zawartych w apelacjach oskarżyciela publicznego oraz obrońcy oskarżonego Ł. T. (1), sporządzonej przez adwokata P. W..**

Odnosnie do apelacji sporządzonej przez adwokata D. N. obrońcy oskarżonych M. G., A. S., W. P., Ł. T. (1) i Ł. K., na wstępie konieczne jest poczynienie uwagi porządkującej. Wobec tego, że wniosek obrońcy nie określa, mimo wymogów art. 457 § 1 k.p.k. w zw. z art. 422 § 2 k.p.k., czego dotyczy i w jakim zakresie wnioskujący oczekuje pisemnych wywodów zapadłego rozstrzygnięcia niezbędne jest jednoznaczne stwierdzenie w tej części.

Powyższe przepisy oraz treść art. 423 § 1a k.p.k. nakazują uznanie, że w odniesieniu do wniosku tego obrońcy, niezbędność sporządzenia pisemnego uzasadnienia orzeczenia Sądu Apelacyjnego ograniczona jest do podlegającego kontroli odwoławczej na skutek apelacji tego autora, rozstrzygnięcia o sprawstwie i winie Ł. T. (1) i Ł. K. oraz o rażącej niewspółmierności kar wymierzonych M. G., A. S., W. P.. Apelujący w odniesieniu do tych ostatnich oskarżonych nie kwestionował *expressis verbis* ustaleń faktycznych, a w konsekwencji sprawstwa i winy tychże poczynionych przez Sąd Okręgowy. Choć argumentacja, którą przytoczył na poparcie zarzutu oznaczonego jako 1. w istocie sprowadza się do podważania faktów, które Sąd I instancji ustalił, a o czym Sąd Apelacyjny będzie rozważał poniżej.

### ***I. Co do obrazu prawa karnego materialnego (zarzut I w apelacji adwokata D. N. i zarzut I w apelacji adwokat I. S.).***

Już na wstępie wypada zauważyć, że apelacje, podlegające analizie w niniejszym uzasadnieniu, są zbieżne treściowo co do jednego zarzutu. W tej sytuacji Sąd odwoławczy w pierwszej kolejności odniesie się do tych, wyraźnie ze sobą korespondujących zarzutów, które zostały zaprezentowane w apelacjach adwokata D. N. oraz adwokat I. S..

Oboje apelujący podnoszą zarzut obrazu art. 12 k.k. i twierdzą, że czyny opisane w punktach I i II części wstępnej zaskarżonego wyroku stanowią jeden czyn ciągły, o którym mówi powołany przepis k.k.

Obojgu apelującym należy przyznać rację co do tego, że czyny zarzucone oskarżonym w pkt I i II aktu oskarżenia stanowiły przestępstwo popełnione w ramach pojętego z góry zamiaru, lecz jest charakterystycznym w ocenie tych zachowań, że tak też zostały one skwalifikowane na gruncie prawa karnego materialnego. Wszak zarówno czyn przypisany w pkt I części rozstrzygającej jak i ten, który przypisano w pkt II tej części zaskarżonego wyroku zawierają w swej ocenie prawnej także znamiona art. 12 k.k. i ten przepis wymieniony jest w kwalifikacji prawnej obu tych przestępczych zachowań przypisanych sprawcom.

Istotą więc zarzutów tu omawianych nie jest naruszenie art. 12 k.k., bo tak się nie stało, istotą jest podnoszony przez skarżących fakt nieprawidłowego ustalenia przebiegu zdarzeń zwłaszcza zaś jego elementu podmiotowego i towarzyszącego oskarżonym zamiaru wynikający z nieprawidłowo wykorzystanego potencjału doświadczenia życiowego oraz reguł racjonalnego rozumowania (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2008 roku, V KK 301/07). To jednak, że miast zarzutu błędnych ustaleń faktycznych postawiono zarzut obrazu prawa materialnego nie może oznaczać, że Sąd Apelacyjny dokonując określonej korekty zaskarżonego rozstrzygnięcia wyszedł poza ograniczenia wynikające z treści postawionego zarzutu (zarzutów). Istotna jest wszak nie nazwa stawianego zarzutu i wskazanie jego podstawy prawnej, lecz treść intencjonalna z nim związana. Apelujący obrońcy wywodzą wszak, że Sąd I instancji nieprawidłowo przyjął popełnienie przez sprawców dwóch odrębnych przestępczych zachowań, gdy tymczasem ich zachowanie to jeden czyn, choć naruszający różne przepisy prawa materialnego.

Jeśli rozważania oprzeć o poczynione ustalenia Sądu I instancji to jawi się jednoznaczny obraz, że oskarżeni od początku działali mając określony, zdefiniowany z góry, stały, cel do osiągnięcia. Zmierzali do wytworzenia marihuany i ten fakt określa ich zamiar oraz przesądza o konieczności uznania, że ich zachowanie stanowiło jedno przestępstwo. Dążyli do wytworzenia środka narkotycznego w oparciu o wykorzystanie tego samego miejsca, tych samych narzędzi oraz takich samych środków, co więcej ich działanie trwało w tym samym czasie. To zaś, że ich działanie miało charakter zalegających się etapów (posadzenie sadzonek i zebranie oraz wysuszenie części uprawy oraz hodowla innej ich części i oczekiwanie na możliwość zbioru) nie oznacza, że każdy z nich poprzedzało podjęcie odrębnego zamiaru. Od początku akcji przestępczej ich zamiar był konkretny i wyraźny oraz ten sam. Chcieli wytworzyć środki narkotyczne. Należy w tej sytuacji pamiętać, że zachowanie będące zewnętrznym przejawem jednego impulsu woli stanowi tylko jeden czyn, niezależnie od liczby skutków tego zachowania oraz liczby naruszonych przez nie norm. Innymi słowy,



bez względu na to, ile typów przestępstw będzie zawierać się w czynie, stanowić on może tylko jedno przestępstwo. W nauce i judykaturze utrwalili się poglądy, że jeżeli ten sam czyn wyczerpuje znamiona dwóch lub więcej przestępstw, przepisy je określające pozostają albo w zbiegu kumulatywnym (stosuje się go wtedy, gdy łączne powołanie przepisów oddaje pełną zawartość kryminalną tkwiącą w czynie), albo zbiegu pozornym (ma on miejsce wówczas, gdy mogące wchodzić w rachubę przepisy pozostają ze sobą w takim stosunku, że zastosowanie jednego przepisu wyłącza celowość - z uwagi na zasadę specjalności, subsydiarności lub konsumpcji - zastosowania pozostałych). (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 czerwca 2003 roku, III KKN 349/01).

Gdy zważy się na powyższe nie może być wątpliwości co do tego, że całą zawartość jednego przestępstwa oskarżonych oddaje jego opis oraz kwalifikacja, która została nadana w rozstrzygnięciu reformatoryjnym Sądu Apelacyjnego. W ten sposób spełniony został postulat skarżących tę część poddanego kontroli instancyjnej orzeczenia. Jest też oczywistym, że w treści tego rozstrzygnięcia istniała konieczność zawarcia znamion art. 12 k.k., bowiem należy pamiętać o tym, iż nie było to działanie jednokrotne, lecz zajmujące określony czas oraz podjęte z góry ustalonym zamiarem, obejmujące poszczególne fazy wytwarzania narkotyku od posadzenia go, poprzez hodowlę i pielęgnację z tym związaną do zbioru i wysuszenia roślin oraz ich oddzielenia na materiał narkotyczny.

Sąd I instancji nie poświęcił tej kwestii należytej uwagi, choć rozważał problem zbiegu pozornego przestępstwa posiadania przedmiotów służących do prowadzenia plantacji konopi i trafnie uznał, że stanowi ono przestępstwo współukarane uprzednie, lecz przeoczył kwestię jedności przestępstwa hodowli konopi w celu wytworzenia marihuany i finalnie jej wytworzenia. Apelacja obrońców oskarżonych pozwoliła Sądowi Apelacyjnemu na korektę rozstrzygnięcia w tej części. Przywołane w apelacji obu obrońców judykaty upewniają o trafności oceny prawnej wyrażonej w wyroku Sądu Apelacyjnego.

## **II. Co do zarzutu obrazy art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. w apelacji obrońcy adwokata D. N..**

Zarzut naruszenia art. 424 k.p.k. nie mógł zostać uznany za skuteczny w zakresie spełnienia postulatu uniewinnienia Ł. K. i Ł. T. (1) ani kasatoryjnego rozstrzygnięcia przez Sąd odwoławczy. W żadnym razie błędy formalne związane ze sporządzeniem uzasadnienia nie mogą mieć wpływu na treść wyroku podlegającego zaskarżeniu, gdyż uzasadnienie jest następstwem wydanego orzeczenia i dopuszczenie się uchybień w sporządzeniu dokumentu będącego następczym działaniem w odniesieniu do wydanego już wcześniej orzeczenia nie mogło wpłynąć na treść rozstrzygnięć, które zapadły wcześniej. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 12 kwietnia 2013 roku, II AKa 95/13, LEX nr 1312112).

Oczekiwania obrońcy oskarżonych związane z treścią zarzutu o naruszeniu art. 424 k.p.k. są tym bardziej nierealne, jeśli zważyć, że przepis art. 455a k.p.k. wprost wyklucza uchylenie wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 424 k.p.k.

Nawet, jeśli mankamentem tego dokumentu w tej sprawie jest przywołanie sumaryczne istotnych dla czynionych ustaleń dowodów i nie wskazywanie, które z nich odnoszą się do poszczególnych ustalonych faktów to nie oznacza to, że nie jest możliwa odwoławcza kontrola toku rozumowania Sądu I instancji. W tej konkretnej sprawie nie może być wątpliwości co do tego, że zarówno ustalone fakty jak i rozważania co do ocen i wniosków pozwalają na odtworzenie procesu myślowego prowadzącego Sąd I instancji do rozstrzygnięć zapadłych w zaskarżonym wyroku.

Istotniejsze, poza mankamentami części ustalającej, jest, że część analityczna zawiera krytyczne rozważania o materiale dowodowym oraz wyprowadzonych na ich podstawie wniosków. Mimo, że skarżący zarzuca arbitralne wskazanie że dowody są jasne, logiczne i wzajemnie się uzupełniają należy stwierdzić że tak jest w istocie. Na tym bowiem polega podejmowanie decyzji sądowych, że to właśnie Sąd ostatecznie, a nie strony, decyduje (czyni to jako arbiter), którym dowodom daje wiarę które odrzuca i na podstawie których odtwarza przebieg zdarzeń.

Konkludując stwierdzić należy, że wbrew twierdzeniom apelującego Sąd Okręgowy nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 k.p.k. w kontekście ustalenia, że oskarżeni dopuścili się przypisanego im zachowania. Przekonanie o wiarygodności jednych dowodów (zeznaniach świadków, częściowo wyjaśnieniach

samych oskarżonych, opinii biegłych z zakresu chemii, biologii, daktyloskopii, informatyki, przeszukań i oględzin, dokumentacji fotograficznej, dowodów rzeczowych) i niewiarygodności innych (w tym wypadku wyjaśnień oskarżonych) pozostaje pod ochroną prawa procesowego, ponieważ Sąd meriti poprzedził je ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowiło ono wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść (na co wskazuje eliminacja zarzutu przechowywania przyrządów do wyrobu środków odurzających i nie mniej dobitnie pokazuje to ocena roli Ł. S.,) jak i na niekorzyść oskarżonych (art. 4 k.p.k.), było wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zgodnie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. – właściwie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (por. choćby postanowienie SN z dnia 18.01.2007r. sygn. III KK – 271/06 – OSNwSK 2007/1/9).

Wyjaśnienie podstaw rozstrzygnięcia i uzasadnienie rozstrzygnięć zawartych w wyroku jest pełne, jasne i przekonujące, a argumentacja apelacji adwokata D. N. oceny tej nie mogła zmienić i w związku z tym także ten zarzut nie mógł prowadzić do podważenia prawidłowości tego orzeczenia.

### **III. Co do zarzutu III i IV apelacji obrońcy Ł. T. (1) i Ł. K..**

Wywody tej części apelacji w głębokim przekonaniu Sądu odwoławczego to polemika z ocenami i wnioskami, które wyprowadził Sąd I instancji.

Apelujący nie przedstawia, żadnych istotnych okoliczności, które podważyłyby ustalenia poczynione przez Sąd meriti. Sąd ten przeprowadził dogłębną i wszechstronną analizę zgromadzonego materiału dowodowego i wyprowadził wnioski, które są zgodne z regułami poprawnego rozumowania oraz pozostają w zgodzie z doświadczeniem życiowym. Nie dostrzeżono błędów w tych wywodach, które na poparcie swych wniosków przedstawił w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy.

Apelujący nadaje zasadnicze znaczenie wyjaśnieniom oskarżonych Ł. T. (1) i Ł. K. i stwierdza, w oparciu o te relacje, że niezasadnie ustalono sprawstwo i winę tych oskarżonych.

Charakterystycznym jednak w argumentacji skarżącego jest to, że pomija on te okoliczności, którym szczególne znaczenie nadał Sąd Okręgowy. Sąd ten wszak przeanalizował nie tylko te wypowiedzi oskarżonych, które złożyli oni w toku rozprawy, lecz poddał krytycznym rozważaniom ich wyjaśnienia, które złożyli w czasie postępowania przygotowawczego.

Trafnie zauważył tenże Sąd zmienność wyjaśnień oskarżonych i dopasowywanie ich wypowiedzi do wiedzy o materiale dowodowym i istotnym znaczeniu tego materiału dla ich odpowiedzialności.

Bardzo czytelnie i wyraźnie jest to widoczne w odniesieniu do Ł. T. (1). Ten wszak twierdził, że jechał do O. zrobić oględziny swego wypożyczonego M. samochodu oraz że wcześniej do O. nie jeździł (k. 226, t. II). Przesłuchiwany w czasie rozprawy nie tylko zaprzeczył tym wyjaśnieniom twierdząc, że nie wiedział co go czeka i nie chciał przyznawać, że wcześniej był na tej posesji ale wręcz podał, że został tam zabrany przez W. P. i była ona pusta, następnie podał, że był tam znowu lecz spotkał w okolicach bramy pijanego mężczyznę steranego życiem oraz że nie widział na posesji busa, który tam miał być. Następnie był tam w dniu, w którym został w okolicy tej posesji zatrzymany (k. 1254, 1255, t. VII). Jeśli zestawimy te wypowiedzi z wyjaśnieniami oskarżonego ze śledztwa to bije w oczy wyraźnie dostosowywanie wypowiedzi do jednoznacznego materiału dowodowego. Na tę okoliczność zwrócił prawidłowo i słusznie uwagę Sąd I instancji i nadał tym okolicznościom zasadnicze znaczenie. Oskarżony w czasie rozprawy wiedział już, że na posesji znaleziono ślady jego DNA stąd też radykalna zmiana wyjaśnień. Do czasu, gdy nie wiedział o tych dowodach twierdził, że go tam nie było, od czasu, gdy miał taką wiedzę stwierdzał, że był, ale tylko przypadkowo. Jeśli jednak uwzględnimy treść tych relacji z rozprawy to jawi się uprawniony wniosek, że w istocie oskarżony był na terenie posesji jedynie raz, a to w czasie, gdy oglądał pustą posesję. Następnym razem jak wynika z jego wypowiedzi pozostał przed bramą, wszak w jej okolicy spotkał się z pijanym mężczyzną, nie zobaczył busa i po kłótni pojechał stamtąd. Niezależnie jednak o treści tych relacji, nie można mieć wątpliwości co do tego, że oskarżony był na terenie posesji i to w miejscu

gdzie dokonywano pozyskiwania marihuany z wysuszonych krzewów. Na temat tego faktu i jego znaczenia obszernie i przekonująco pisze Sąd I instancji na s. 15 uzasadnienia.

Apelacja obrońcy na poparcie tez w niej sformułowanych odwołuje się do zapisu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż Sąd bezpodstawnie przyjął nie znajdując żadnego wsparcia dowodowego, że Ł. T. (1) twierdził, że udostępnił kartę V. bliżej nieznanemu sobie najemcy samochodu. Istotnie takie zdanie widnieje w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (s. 14). Ma rację skarżący, że w wypowiedziach Ł. T. (1) brak jest stwierdzenia, że udostępnił on kartę V. bliżej nieznanemu sobie najemcy samochodu. Można jednak z pełnym przekonaniem wyprowadzić wnioski, że zdanie, do którego odwołuje się apelujący, nie jest stwierdzeniem opartym o konkretną wypowiedź któregoś z oskarżonych, w tym i Ł. T. (1). Jest ono wyprowadzonym wnioskiem z faktów, które wynikają ze zgromadzonego materiału dowodowego. Wszak obrońca nie kwestionuje okoliczności znajdujących wsparcie w obiektywnych dowodach związanych z przeszukaniem pomieszczeń i samochodu wynajętego przez Ł. T. (1) M. G., nie kwestionuje także tego, że znaleziono należącą do Ł. T. (1) wystawioną na jego nazwisko, jako prowadzącego firmę kartę V. i nie podważa, że znaleziono paragony o określonej treści. Jeśli uwzględni się te okoliczności tj., że M. G. dysponował samochodem należącym do firmy prowadzonej przez Ł. T. (2), że opłacał on zakupy kartą wystawioną na firmę (...), że paragony z tych transakcji znaleziono na miejscu hodowli konopi to uprawniony był skrót myślowy zawarty w kwestionowanym zdaniu, że osoba która dysponowała kartą V. i regulowała nią należności – a nie był to Ł. T. (1) – musiała ją otrzymać od tego oskarżonego, co więcej musiała także otrzymać kod dostępu (...) do konta powiązanego z tą kartą. Jeśli oskarżony twierdził, że nie zna M. G. i był on tylko klientem wypożyczającym samochód to tym samym był on „nieznajomym” dla oskarżonego, jeśli przy tym kartę firmy oskarżonego znaleziono na miejscu uprawy konopi to uprawniony jest wniosek, że dysponował kartą V. przy pomocy której opłacał zakupy ten kto posługiwał się samochodem należącym do firmy (...) czyli M. G. osoba obca według twierzeń Ł. T. (1). Mógł tenże M. G. wejść w posiadanie tej karty tylko wtedy, gdy przekazał mu ją jej dysponent czyli Ł. T. (1), który przekazał także kod (...) do karty. Jeśli uwzględnić, że M. G. dla Ł. T. (1) to tylko „nieznajomy” klient to posiadanie przez tego pierwszego karty V. tego drugiego nie mogło nastąpić inaczej jak ze świadomością takiej czynności przez Ł. T. (1). Naiwnością nazwał Sąd Okręgowy przypuszczenie, że nieznanemu właściciel karty bankomatowej przekazał ją wraz z możliwością nieograniczonego dostępu do konta. I w tym zakresie należy takie twierdzenie podzielić. Niezależnie czy na ten temat Ł. T. (1) mówił czy nie.

Wywód apelującego nie mógł przekonać o niesłuszności wniosku Sądu I instancji o odpowiedzialności Ł. T. (1) o zarzuconym mu zachowaniu.

Jest tak tym bardziej, że choć skarżący zarzuca w apelacji, że Sąd zawarł w uzasadnieniu twierdzenie, które nie miało oparcia w materiale dowodowym oraz braku analizy dowodów, na których się oparł, to sam czyni podobnie i formułuje twierdzenie ewidentnie sprzeczne z materiałem dowodowym.

Apelujący wszak stwierdza, po pierwsze, że karta V. była już nieaktywna, po drugie, że karta, jako nieaktywna pozostała w samochodzie, po trzecie, że nie można było na jej podstawie dokonywać zakupu. To, że w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku brak jest analizy dotyczącej porównania danych ze znalezionych paragonów oraz karty nie oznacza, że Sąd I instancji nie poddał ich weryfikacji wyprowadzając wnioski zawarte w uzasadnieniu. Choć oczywiście brak rozważań w tym zakresie w pisemnych motywach orzeczenia ułatwił obrońcy postawienie określonych, a wymienionych wyżej twierdzeń. Jest jednak jasnym, że i obrońca nie dokonał oględzin tych dokumentów i wyprowadził zawarte w apelacji twierdzenia bez zapoznania się z treścią tych dowodów. Stwierdzenia apelacji, o których wyżej, są oczywiście nieprawdziwe, bo sprzeczne z materiałem dowodowym.

Po pierwsze, karta V. została znaleziona na I piętrze budynku w (...), znajdowała się ona w saszetce wraz z portfelem i dowodem osobistym na nazwisko M. G. na łóżku znajdującym się w pomieszczeniu tego budynku, a nie w samochodzie, jak twierdzi apelujący nie odwołując się zresztą do żadnego konkretnego dowodu potwierdzającego jego stwierdzenie. Po wtóre, miała ona nr (...) (podkreślenie SA), co wynika z protokołu przeszukania (k. 12, t. I). Po trzecie, przy pomocy tej karty dokonano zapłaty 11-08-2014 roku o 19:17, za zakup 9,56 litra oleju napędowego na stacji (...) oraz tego samego dnia, lecz o 19:33 w sklepie (...), znajdującym się 400 m od stacji (...), dokonano zapłaty za zakupy artykułów spożywczych, a zatem dzień przed ujawnieniem plantacji konopi i znalezienia tejże karty.

Po czwarte, w obu tych transakcjach weryfikowano aktywność karty poprzez wpisanie kodu (...) i autoryzacja była pozytywna. Dowody w postaci paragonów ze stacji (...) (faktura VAT nr (...)) oraz (...) ( (...)) zawarte w kopercie z zawartością znalezionych w pomieszczeniu dowodów (k. 424, t. III) jednoznacznie wskazują, że karta o nr jak wyżej w czasie inkryminowanym była **aktywna** i nie straciła ważności, jak twierdzi obrońca. Przy jej pomocy dokonano zapłaty za zakupy wyżej omówione, a końcowy nr tej karty (...) widoczny na paragonach za te zakupy świadczy o tym dobitnie. Tym samym argumentacja obrońcy Ł. T. (1) zawarta na s. 13 jego skargi jest oczywiście bezzasadna i nie mogła przekonać o nietrafności rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego.

Na poparcie swych twierdzeń, że Ł. T. (1) nie jest sprawcą przypisanego mu czynu obrońca odwołuje się także do wyjaśnień W. P. i wywodzi, że ten ostatni pożyczył od Ł. T. (1) pieniądze, ale nie na plantację konopi, ale na suszarnię drewna. Nie może być żadnych wątpliwości co do tego, że nie popełnił błędu logicznego i postąpił zgodnie z doświadczeniem życiowym Sąd Okręgowy dezawuuując wyjaśnienia W. P. w tym zakresie, a w konsekwencji także Ł. T. (1) oraz Ł. K.. Naiwność wyjaśnień W. P. w odniesieniu do okoliczności związanych z rozpoczęciem działalności gospodarczej powiązanej z suszeniem drewna jest tak rzucającą się w oczy, że w żadnym razie nie mogą one być uznane za skuteczny zarzut apelacyjny. Tylko wtedy gdyby dać wiarę wyjaśnieniom W. P. możliwe byłoby zastanawianie się nad twierdzeniami Ł. T. (1) i Ł. K. o ich świadomości, co do tego, do jakiego celu pomieszczenia oraz instalacje tam tworzone będą użyte.

Tak jednak nie jest w tej sprawie. Sąd I instancji rozważył wyjaśnienia oskarżonego W. P. i uznał je za nieprawdziwe. To, że oskarżony nie przyznaje się do sprawstwa i podaje jakieś okoliczności nie oznacza, że podstawą ustaleń Sądu mogą być tylko wyjaśnienia oskarżonego. Gdyby tak było, jakiegokolwiek uznanie sprawstwa i winy byłoby nie tylko trudne, lecz wręcz niemożliwe. Jak to bardzo wymownie stwierdził Sąd Apelacyjny w Krakowie to, że oskarżony przeczy stawianemu zarzutowi nie może jeszcze oznaczać, że to jego wypowiedzi na wiarę zasługują i należy uniewinnić go od zarzuconego czynu. Byłoby wynaturzeniem sprawiedliwości gdyby jej wymiar miał zależeć od tego, do czego oskarżony zechce się przyznać. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 5 września 1996 roku w sprawie II AKa 193/96, zamieszczony w Prok. i Pr. 1997/3/18).

Odmienne ocena dowodów, w tym także wyjaśnień W. P., istotnych dla czynionych ustaleń, prowadzona przez apelującego, nie znajduje przekonującego oparcia w przytoczonej w apelacji argumentacji i jest tylko polemiką z wywodami Sądu Okręgowego.

Argumentacja Sądu Okręgowego jest tak klarowna i przekonująca, że aby odpowiedzieć na wywody apelującego należy do teź się odwołać. Najbardziej wymowna jest ta jej część, gdy Sąd ten wskazuje, że suszenie drewna przy pomocy urządzeń, które W. P. zakupił i zamontował z udziałem Ł. K. trwałoby wieki zaś zbędność specyficznego oświetlenia dla potrzeb suszarni drewna przekonuje o naiwności linii obrony W. P. dokumentnie.

Przytoczone w motywach wyroku dalsze argumenty w żadnym sposób nie zostały obalone ani nawet podważone przez skarżącego i jako takie zyskały akceptację Sądu odwoławczego. W tej sytuacji Sąd odwoławczy uznał, że może, co do zasady, po prostu poprzeć powody wskazane w decyzji sądu niższej instancji. (Decyzja Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 4 lipca 2000 roku, 43149/98, LEX nr 148795, zob. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2009 roku, II KK 134/09, LEX nr 550470). Nie ma potrzeby przywoływania ich po raz kolejny. Byłoby to tylko powtarzaniem okoliczności, które zostały już uwzględnione przez Sąd I instancji.

Obrońca oskarżonych Ł. T. i Ł. K. kwestionuje ich skazanie z wykorzystaniem dowodów w postaci śladów DNA na niedopalkach papierosów, które znaleziono w pomieszczeniach, w których prowadzona była hodowla konopi. Co do Ł. T. (1), choć o tych okolicznościach rozważano już wyżej należy odnieść się jeszcze dodatkowo do stwierdzenia, że dowód ten ogranicza się jedynie do dwóch śladów zabezpieczonych na dwóch niedopalkach. Otóż odpowiadając na takie twierdzenie należy skonstatować, że nawet jeden ślad może być dowodem sprawstwa. Jeśli zważyć na wywody Sądu I instancji wiążącego fakt ilości tych dowodów oraz miejsca ich znalezienia, a przy tym odrzucenia wyjaśnień tego oskarżonego i uznania je za nieprawdzie to jasnym się staje, że argumentacja obrońcy nie mogła przekonać o nietrafności stwierdzenia o udziale tego oskarżonego w przestępczym procederze. Powiązanie tego faktu

z wypowiedziami W. P. o finansowym zaangażowaniu Ł. T. (1), korzystaniu przez M. G. z samochodu należącego do firmy (...) i karty bankomatowej tejże firmy upoważniało do jednoznacznego przekonania, które stało się udziałem Sądu I instancji.

Podobnie należy ocenić te wywody apelującego, które odnoszą się do Ł. K.. W żadnym razie nie można skutecznie przekonać osób z określonym doświadczeniem życiowym, że elektromonter osoba mająca określone przygotowanie teoretyczne i zawodowe budujący strukturę elektryczną wykorzystywaną do oświetlania oraz wentylowania i nawiewania pomieszczenia przy pomocy przeznaczonych do domowego nawiewu wiatraków przyjmował, że chodzi o instalację do suszenia drewna.

Połączenie rozważań o nieprawdziwości wypowiedzi Ł. K. z wyjaśnieniami A. S. wskazującego, że wszyscy wymienieni w zarzutach pracowali przy tej plantacji, zajmowali się konserwacją urządzeń do uprawy i czynili to według ustalonego grafiku (k. 226, t. II) upoważniało do ustalenia odpowiedzialności apelującego Ł. K..

Zarzuty apelacji okazały się nieskuteczne, bo trafnie i w oparciu o całokształt materiału dowodowego ustalono odpowiedzialność także tego oskarżonego za zarzucone mu zachowania.

#### **IV. Co do zarzutów odnoszących się do rozstrzygnięć o sankcjach nałożonych na oskarżonych.**

Apelacja obrońcy W. P., A. S. i M. G. oraz apelacja obrońcy Ł. S. podnosi wprost zarzut rażącej niewspółmierności kar orzeczonych wobec tych oskarżonych. Wobec tego, że apelacja obrońcy Ł. T. (1) i Ł. K. skierowana była przeciwko całości wyroku, konieczne jest rozważenie o trafności rozstrzygnięcia o sankcjach w odniesieniu także do tych oskarżonych. Treść wyroku Sądu Apelacyjnego zobowiązuje do analizy także i w tym zakresie, choć zarzut taki nie został przez obrońcę tych oskarżonych postawiony wprost.

Zauważyć należy, że w sprawie tej Sąd Apelacyjny podzielając zarzuty obrońców o niezasadnym rozbiciu zachowań oskarżonych na dwa niezależne przestępcze czyny uznał iż doszło do popełnienia przez oskarżonych jednego przestępstwa w postaci, którą nadał w pkt. I. 2. swego wyroku, co do oskarżonych W. P., Ł. T. (1), M. G., Ł. K. i A. S. oraz w pkt. I. 4. co do Ł. S..

Konsekwencją takiego postąpienia przez Sąd Apelacyjny było wymierzenie przez ten Sąd określonych kar. Taka powinność obciążała w tej sytuacji tenże Sąd.

Sąd Apelacyjny uznał, że w odniesieniu do W. P., Ł. T. (1), M. G., Ł. K. i A. S. ale i Ł. S. istotne okoliczności, które stanowiły o wymierzaniu kar tym oskarżonym przez Sąd meriti mają podobną wartość i znaczenie i to niezależnie od tego, że miast kary łącznej każdemu oskarżonemu wymierzono jednostkową karę pozbawienia wolności oraz grzywny (orzeczenie w pkt. I. 2.) zaś wobec Ł. S. jedną karę pozbawienia wolności. Choć najczęściej taka operacja skutkuje pomniejszeniem kar to jednak nie jest to regułą. W odniesieniu do oskarżonych skala przestępczego procederu nakazywała uznanie, że orzeczone kary winny pozostać, jako sprawiedliwe odpłaty za przestępcze zachowanie oskarżonych na poziomie, który wyznaczały kary łączne wymierzone w pierwszej instancji.

Podstawowa okoliczność, która przemawia przeciwko oskarżonym to działanie z niskich pobudek, bo taką jest popełnienie przestępstwa z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej. W odniesieniu do Ł. T. (1) i W. P. taką okolicznością jest także wiodąca ich rola w popełnieniu tej zbrodni. Określona w ustawie dolna granica zagrożenia karą utwierdza w przekonaniu, że już choćby z tego powodu czyn oskarżonych nosi w sobie wysoki ładunek społecznej szkodliwości. Nie można pominąć i tej okoliczności, że wszyscy oskarżeni poza Ł. T. (1) byli w przeszłości karani, a mimo tego powrócili na drogę przestępstwa, co potęguje stopień szkodliwości społecznej ich zachowania. Skala przestępczej działalności oskarżonych uczestniczących w wytwarzaniu bardzo znacznej ilości środka narkotycznego dodatkowo wzmacnia przekonanie o konieczności surowego potraktowania oskarżonych.

Należy także odwołać się do motywacji Sądu Okręgowego i zauważyć, że W. P. i Ł. T. (1) prowadzili własną i dochodową działalność gospodarczą, a mimo tego zdecydowali się popełnić zbrodnię zaś W. P. nie miał oporów, aby powrócić

na drogę przestępstwa wykorzystując do działalności przestępczej środki legalnie uzyskane w ramach wykonywanej pracy. Także Ł. K. i M. G. to osoby zatrudnione i o stałych dochodach i oni także powrócili na drogę przestępstwa. Wszyscy oni także (poza Ł. S.) mają na utrzymaniu dzieci i nie skłoniło to ich do refleksji, że wykrycie przestępczej działalności spowoduje nałożenie surowych sankcji i izolację od rodziny. Ta okoliczność nie powstrzymała ich od kryminalnej działalności.

Na korzyść M. G., A. S., ale i Ł. S. policzono ich postawę w toku śledztwa i przyznanie się do popełnienia zarzuconych im przestępczych zachowań, choć oczywiście znana jest i ma znaczenie dla rozstrzygnięcia ich kunktatorska postawa w toku rozprawy.

Rozważając o wymiarze kary dla Ł. S. Sąd Apelacyjny, choć orzekł reformatoryjnie wobec rozstrzygnięć dotyczących tego oskarżonego i w miejsce zbiegu realnego dwóch przestępstw przyjął zbieg kumulatywny zobowiązany był – wymierzając karę – do przestrzegania reguły reformationis in peius (art. 434 § 1 k.p.k.). Skoro zasadniczą częścią rozstrzygnięcia Sądu I instancji, w zakresie orzeczenia kary, było zastosowanie nadzwyczajnego jej złagodzenia za czyn o najwyższym stopniu szkodliwości społecznej ta powinność obciążała także Sąd odwoławczy.

Sąd ten zobowiązany był, wobec treści apelacji obrońcy tego oskarżonego, ale i z uwagi na brak zarzutu apelującego prokuratora w tej części, zastosować nadzwyczajne złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary. Takie rozstrzygnięcie było o tyle uzasadnione, że oskarżony ten przyznał się do popełnienia zarzuconych mu zachowań, nie można także zapominać o jego krótkotrwałym działaniu w przestępczym procederze. Uwzględniono także jego młody wiek, w chwili popełnienia przypisanego mu przestępstwa nie miał jeszcze 20 lat.

Argumentacja Sądu meriti odnosząca się do faktu wykrycia przestępstwa, a co za tym idzie krótkotrwałości działania przestępczego Ł. S., ale i uprzednia karalność oskarżonego upoważniały do orzeczenia kary w wymiarze jaki nadano w wyroku Sądu Apelacyjnego. Nie podzielono wywodów apelującej, iż karę pozbawienia wolności należy wobec Ł. S. warunkowo zawiesić. Okoliczności, które podnosi skarżąca mają swoje znaczenie, lecz nie można pominąć premedytacji z jaką oskarżony włączył się w przestępczy proceder i, co podkreślono już wyżej, działał on tylko dwa dni lecz przecież nie dlatego, że sam z tego procederu się wycofał lecz dlatego, że został na plantacji marihuany zatrzymany przez funkcjonariuszy policji. Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy, gdyby nie ta interwencja oskarżony działałby dalej. Uprzednia karalność, co podkreśla się po raz kolejny nie daje gwarancji, iż oskarżony na drogę przestępstwa nie powróci skoro uczynił to mimo uprzedniej karalności. Jeśli zatem brak jest pewności do pozytywnego prognozowania o postępowaniu oskarżonego w przyszłości nie jest możliwe warunkowe zawieszenie wykonania kary.

Postulat apelującej nie mógł zostać spełniony.

Sąd Apelacyjny uznał także orzekając zgodnie z wymogiem ustawowym o karach grzywny, że te wymierzone przez Sąd I instancji nie noszą cech rażąco niesprawiedliwych tj. rażąco surowych i w tym zakresie kary grzywny wymierzył w identycznej wysokości jak uczynił to Sąd Okręgowy. Kary te uwzględniają skalę przestępczej produkcji narkotyków i spodziewanych zysków z tej działalności.

Skoro Sąd Apelacyjny zobowiązany był wobec treści reformatoryjnego orzeczenia do wymierzenia oskarżonym kar na nowo konieczne stało się także zaliczenie na poczet tych nowych kar okresu ich rzeczywistego pozbawienia wolności w tej sprawie do czego zobowiązuje art. 63 § 1 k.k.

Rozstrzygnięcie o kosztach sądowych oparto na podstawie art. 634 k.p.k. i art. 635 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 633 k.p.k. i art. 636 k.p.k. a także art. 8, art. 10 ust. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 4, 5 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z p.zm.).

Wszystkie przytoczone wyżej rozważania doprowadziły do rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie Sąd odwoławczy.

**SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Zdzisław Pachowicz SSA Bogusław Tocicki**